

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

17. května 2011 *

Ve věci T-1/08,

Buczek Automotive sp. z o.o., se sídlem v Sosnowci (Polsko), původně zastoupená
T. Gackowskim, poté D. Szlachetko-Reiterem a konečně J. Jurczykem, advokáty,

žalobkyně,

podporovaná

Polskou republikou, původně zastoupenou M. Niechciałou, poté
M. Krasnodębskou-Tomkiel a M. Rzotkiewiczem, jako zmocněnci,

vedlejší účastníci,

* Jednací jazyk: polština.

proti

Evropské komisi, původně zastoupené K. Grossem, M. Kaduczakem, A. Stobieckou-Kuik a K. Herrmann, poté A. Stobieckou-Kuik, K. Herrmann a T. Maxian Ruschem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je částečné zrušení rozhodnutí Komise 2008/344/ES ze dne 23. října 2007 o státní podpoře C 23/06 (ex NN 35/06), kterou Polsko poskytlo výrobci oceli skupině Technologie Buczek (Úř. věst. 2008, L 116, s. 26),

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení I. Pelikánová, předsedkyně, K. Jürimäe (zpravodajka) a S. Soldevila Fragoso, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: K. Pocheć, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. září 2010,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

Vývoj situace TB a jejích dceřiných společností, BA a HB, v letech 2001 až 2006

- 1 Žalobkyně, společnost Buczek Automotive sp. z o.o. (dále jen „BA“) se sídlem v Polsku, se zabývá výrobou trubek pro automobilový průmysl. V době, kdy nastaly sporné okolnosti, byla BA dceřinou společností Technologie Buczek S.A. (dále jen „TB“), výrobce trubek rovněž se sídlem v Polsku. TB měla několik dalších dceřiných společností, mezi nimi společnost Huta Buczek sp. z o.o. (dále jen „HB“) zabývající se výrobou válců.
- 2 Od roku 2001 TB čelila narůstajícím dluhům. Veřejnými věřiteli TB byly následující instituce: Zakład Ubezpieczeń Społecznych (dále jen „ZUS“), což je polský orgán správy sociálního zabezpečení, Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, což je národní fond pro znovuzачlenění postižených osob do zaměstnání, finanční úřad a městský úřad Sosnowiec (Polsko). TB rovněž dlužila soukromým věřitelům, mezi nimi společnost Eurofaktor S.A. (dále jen „EF“). Pohledávky EF vůči TB dosahovaly přibližně 35 milionů polských zlotých (PLN), tedy částky vyšší než souhrn veřejných pohledávek, což z EF činilo jejího hlavního dlužníka.

- 3 V roce 2002 TB vypracovala restrukturalizační plán, aby čelila svým finančním potížím. Na základě tohoto plánu se TB stala způsobilou pro přijetí státní podpory na základě vnitrostátního programu restrukturalizace polského ocelářského průmyslu, v jehož rámci Polská republika počítala s přiznáním státních podpor uvedenému průmyslu za účelem jeho restrukturalizace v období od roku 1997 do roku 2006. Národní restrukturalizační program byl schválen protokolem č. 8 o restrukturalizaci polského ocelářského průmyslu (Úř. věst. 2003, L 236, s. 948, dále jen „protokol č. 8“), který je nedílnou součástí Aktu o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyprské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie (Úř. věst. 2003, L 236, s. 33), a to v souladu s článkem 60 uvedeného aktu.

- 4 Plán na restrukturalizaci TB předvídal několik druhů podpor, mezi nimi podporu zaměstnanosti, podporu výzkumu a rozvoje, jakož i finanční restrukturalizační opatření ve formě prominutí dluhů TB vůči veřejnoprávním institucím nebo jejich rozložení na splátky.

- 5 Finanční restrukturalizační opatření však nikdy nebyla schválena, jelikož dvě zásadní podmínky stanovené protokolem č. 8 a polskými právními předpisy nebyly nikdy splněny a dluh TB nebyl ani prominut, ani rozložen na splátky.

- 6 V letech 2004 až 2006 tedy veřejnoprávní instituce uvedené v bodě 2 výše přijaly opatření směřující k vymáhání částek dlužných ze strany TB. V souladu s ustanoveními ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (zákon ze dne 17. června 1966 o správním exekučním řízení) přikročily ZUS, městský úřad Sosnowiec a finanční úřad k exekuci na majetek TB tak, že byly obstaveny bankovní účty, přikázány pohledávky či zabavena hotovost. Kromě toho podle článku 66 ordynacja podatkowa (zákon obsahující daňový kodex) ze dne 19. srpna 1997 dosáhl městský úřad Sosnowiec převodu vlastnictví některých aktiv, a sice parcel pozemků

náležících TB, ve svůj prospěch. Souběžně s prováděnými exekucemi získaly veřejnoprávní instituce k zabezpečení svých pohledávek zajištění aktiv TB. ZUS zejména zřídil zástavní právo na nemovitostech ve výši 25 milionů PLN a zástavu na výrobních aktivech TB v hodnotě přibližně 12 milionů PLN. Konečně podle článku 112 ordynacja podatkowa, ZUS v Sosnowci se rovněž neúspěšně pokusil vymoci své pohledávky u HB.

- 7 Dne 1. ledna 2006 BA uzavřela s TB nájemní smlouvu o výrobních aktivech, jejichž výše dosahovala 6 383 000 PLN. Tato smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou. Bylo v ní stanoveno, že BA uhradí TB 258 000 PLN měsíčně bez DPH. Kromě toho v červenci 2006 došlo v BA k navýšení kapitálu o 1 550 000 PLN.
- 8 V letech 2005 a 2006 TB přistoupila k navýšení kapitálu HB několika kapitálovými injekcemi v celkové výši 14 811 600 PLN. Tyto kapitálové injekce byly provedeny ve formě vkladu dlouhodobých aktiv odpovídajících slévárenskému materiálu, vkladu v hotovosti, konverzi pohledávek, vkladu nehmotného majetku a práv. Při každém navýšení kapitálu TB získala cenné papíry HB.
- 9 Dne 16. srpna 2006 došlo k vyhlášení úpadku TB, ale bylo jí povoleno pokračovat v hospodářské činnosti.

Správní řízení před Komisí

- 10 Nezávislé posouzení provedené v roce 2005 v rámci provádění a kontroly protokolu č. 8 odhalilo nárůst finančních závazků TB vůči veřejným věřitelům a nedostatky

rentability. Dopisy ze dne 29. března, 1. srpna a 2. prosince 2005 požadovala Komise Evropských společenství od polských orgánů doplňující informace. Tyto orgány odpověděly dopisy ze dne 23. června a 28. září 2005 a dále ze dne 14. února 2006.

- 11 Dopisem ze dne 7. června 2006 informovala Komise Polskou republiku o svém rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení podle čl. 88 odst. 2 ES. Toto rozhodnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 19. srpna 2006 (Úř. věst. C 196, s. 23). V tomto rozhodnutí Komise vyzvala zúčastněné strany, aby předložily své připomínky. Na tuto výzvu odpověděla pouze Polská republika.
- 12 Na závěr formálního vyšetřovacího řízení přijala Komise rozhodnutí o státní podpoře C-23/06 (ex NN 35/06), kterou Polsko poskytlo výrobci oceli skupině Technologie Buczek (Úř. věst. 2008, L 116, s. 26, dále jen „napadené rozhodnutí“).
- 13 V napadeném rozhodnutí Komise konstatovala, že v letech 2005 a 2006 TB provedla restrukturalizaci skupiny a vyčlenila dvě ziskové oblasti činnosti: výrobu válců z chromované oceli převedenou do společnosti HB a výrobu trubek z hliníkové a chromované oceli převedenou do společnosti BA.
- 14 K pohledávkám orgánů veřejné správy vůči TB rovněž uvedla, že ačkoliv uvedené orgány přijaly opatření k vymáhání dluhů vyžadovaná zákonem, jakož i další opatření, jako je zřízení zástavních práv na nemovitostech, bylo splácení dluhu ze strany TB v roce 2004 zanedbatelné. V tomto ohledu zdůraznila, že od konce roku 2004 bylo zjevné, že TB nebyla nadále schopna splácet své dluhy ani své běžné závazky. Podle Komise polské orgány přitom měly dobré zajištění, které mohly přeměnit na peněžní

hotovost v rámci úpadkového řízení. Podle Komise se tedy využití tohoto zajištění zdálo z hlediska hypotetického soukromého věřitele smysluplnější než restrukturalizace.

- 15 Komise dospěla k závěru, že polské orgány nevymáhaly částku 20761 643 PLN. Doplnila, že jelikož nevymáhání dluhů mělo stejný účinek jako přiznání celé neuhrazené částky příjemci, dosáhla takto získaná výhoda částky 20761 643 PLN poskytnuté od 1. ledna 2005. Kromě toho dospěla k závěru že byly příjemci podpory společnosti BA a HB. Měla za to, že TB si podporu neponechala, neboť nevymáhání dluhů podniku umožnilo dále vykonávat hospodářskou činnost a provést vnitřní restrukturalizaci.
- 16 S přihlédnutím k předcházejícímu článku 1 napadeného rozhodnutí Komise prohlašuje státní podporu ve výši 20761 643 PLN, kterou Polská republika poskytla proti-právně skupině Technologie Buczek (dále jen „skupina TB“), za neslučitelnou se společným trhem.
- 17 Článek 3 odst. 1 a odst. 3 napadeného rozhodnutí nařizuje Polské republice, aby zajistila navrácení této částky navýšené o úroky z prodlení, a upřesňuje, že toto navrácení musí být provedeno dceřinými společnostmi HB a BA úměrně k částce, kterou tyto společnosti skutečně obdržely, tzn. částky 13 578 115 PLN od HB a částky 7 183 528 PLN od BA.
- 18 Podle článků 4 a 5 napadeného rozhodnutí je Polská republika povinna provést tohoto rozhodnutí ve lhůtě čtyř měsíců ode dne jeho oznámení a do dvou měsíců od jeho oznámení je povinna informovat Komisi o opatřeních, která přijala pro dosažení souladu s tímto rozhodnutím.

- 19 Podle článku 6 je napadené rozhodnutí určeno Polské republice.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 20 Žalobkyně podala tuto žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu (dříve Soudu) dne 8. ledna 2008.
- 21 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu téhož dne žalobkyně podala návrh na odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí.
- 22 Usnesením předsedy Tribunálu ze dne 14. března 2008, Buczek Automotive v. Komise (T-1/08 R, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí), byl návrh na nařízení předběžného opatření zamítnut a rozhodnutí o nákladech bylo odloženo na později.
- 23 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 18. března 2008 podala Polská republika návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání žalobkyně.
- 24 Usnesením předsedy druhého senátu Tribunálu ze dne 13. května 2008 bylo Polské republice umožněno vstoupit do řízení jako vedlejší účastnice.

- ²⁵ Usnesením předsedy druhého senátu Tribunálu ze dne 4. května 2009 byla tato věc pro účely ústní části řízení a vynesení rozsudku spojena s věcí T-440/07, Huta Buczek v. Komise, jakož i s věcí T-465/07, Technologie Buczek v. Komise.
- ²⁶ Dopisy došlými kanceláří Tribunálu dne 28. dubna a 30. srpna 2010 žalobkyně ve věcech T-465/07 a T-440/07 informovaly Tribunál o zpětvzetí svých žalob.
- ²⁷ Usneseními předsedy druhého senátu Tribunálu ze dne 7. července a 3. září 2010 byly věci T-465/07 a T-440/07 vyškrtнутy z rejstříku Tribunálu.
- ²⁸ Žalobkyně podporovaná Polskou republikou navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil čl. 1 odst. 1 a čl. 3 odst. 1 a odst. 3 napadeného rozhodnutí;
 - podpůrně, zrušil článek 1 a čl. 3 odst. 1 a odst. 3 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž jí Komise nařizuje navrácení částky 7 183 528 PLN;
 - zrušil články 4 a 5 napadeného rozhodnutí v rozsahu, ve které se tyto články týkají navrácení částky ze strany žalobkyně;

- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

29 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- odmítl žalobu jako nepřípustnou v rozsahu, v němž žalobkyně žádá o zrušení ustanovení, které se jí netýkájí bezprostředně a osobně;
- zamítl ostatní části žaloby;
- uložil žalované náhradu nákladů řízení.

K přípustnosti

Argumenty účastníků řízení

- 30 Komise tvrdí, že první bod návrhových žádání je nepřípustný, jelikož není dán právní zájem žalobkyně na podání žaloby proti článku 1 a čl. 3 odst. 1 a odst. 3 napadeného rozhodnutí. Tato ustanovení jsou totiž určena Polské republice a týkají se skupiny TB. Komise je přitom toho názoru, že jelikož je žalobkyně pouze jedním ze subjektů, z nichž je složena skupina TB, a nepředložila plnou moc, z níž by vyplývalo její pověření činit úkony v soudním řízení jménem skupiny, nesplňuje podmínky článku 230 ES.

- 31 Žalobkyně zpochybňuje tvrzení Komise a tvrdí, že má právní zájem na podání žaloby proti článku 1 a čl. 3 odst. 1 a odst. 3 napadeného rozhodnutí. Připomíná totiž, že ačkoliv není jmenovitě uvedena ve znění článku 1 napadeného rozhodnutí, hovoří se o skupině TB. Skupina TB je přitom Komisí definována ekonomicky bez ohledu na skutečnost, že její jednotlivé subjekty jsou právně samostatné. Z analýzy Komise vyplývá, že výše podpory určená pro celou skupinu má vliv na částky, které mají být vymáhány od žalobkyně.
- 32 Polská republika napadá argumentaci Komise, podle níž by žalobkyně měla právní zájem na podání žaloby pouze tehdy, pokud by měla plnou moc, z níž by vyplývalo její pověření činit úkony v soudním řízení jménem ostatních subjektů skupiny TB nebo Polské republiky. Podle Polské republiky čl. 1 odst. 1 napadeného rozhodnutí směřuje proti skupině TB, jejíž je žalobkyně součástí, a v důsledku toho výše podpory určená pro skupinu má vliv na částku podpory, kterou žalobkyně bude muset uhradit. Polská republika je tudíž názoru, že vzhledem ke struktuře rozhodnutí a nedělitelnosti jeho obsahu je Tribunál povinen toto přezkoumat v plném rozsahu.

Závěry Tribunálu

- 33 V rámci prvního bodu návrhových žádání se žalobkyně domáhá zrušení článku 1 a čl. 3 odst. 1 a odst. 3 napadeného rozhodnutí v plném rozsahu, a nikoliv v rozsahu, v němž uvedeným rozhodnutím Komise nařizuje, aby bylo zajištěno navrácení částky 7 183 528 PLN ze strany žalobkyně, jak činí v rámci druhého bodu návrhových žádání. Komise má v podstatě za to, že první bod návrhových žádání musí být odmítnut jako nepřipustný z důvodu nedostatku právního zájmu.

34 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je žaloba na neplatnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou přípustná pouze v případě, že tato osoba má zájem na zrušení napadeného aktu. Předpokladem takového zájmu je, že samotné zrušení aktu může vyvolat právní následky, a že žaloba tak může ve svém výsledku přinést prospěch straně, která ji podala (viz usnesení Tribunálu ze dne 30. dubna 2007, *EnBW Energie Baden-Württemberg v. Komise*, T-387/04, Sb. rozh. s. II-1195, bod 96 a citovaná judikatura).

35 Článek 1 napadeného rozhodnutí prohlašuje státní podporu ve výši 20 761 643 PLN, kterou Polsko protiprávně poskytlo skupině TB, za neslučitelnou se společným trhem. V bodě 124 odůvodnění, jakož i v čl. 3 odst. 1 napadeného rozhodnutí Komise konstatuje, že navrácení podpory je třeba zajistit od jejích příjemců, a sice od žalobkyně a od HB. Pokud by byl článek 1 zrušen, byl by odstraněn i základ povinnosti navrátit prostředky uložené mimo jiné žalobkyni. Z toho vyplývá, že žalobkyně má právní zájem na zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí v plném rozsahu.

36 Naproti tomu je třeba uvést, že čl. 3 odst. 1 a odst. 3 napadeného rozhodnutí určuje částky, které mají být navraceny žalobkyni a HB. Komise v bodě 131 odůvodnění napadeného rozhodnutí upřesnila způsob, jak byly tyto částky vypočítány. Z tohoto bodu odůvodnění vyplývá, že zaprvé zohlednila finanční prostředky, které byly skutečně převedeny ze strany TB na žalobkyni a HB, a sice 7,833 milionů PLN a 14,81 milionů PLN. Zadruhé shledala, že souhrnná částka uvedených finančních prostředků, a sice 22,643 milionů PLN, přesáhla celkovou částku obdržené podpory. Zatřetí snížila celkovou částku, která má být navracena, na celkovou výši obdržených podpor a přiměřeně snížila částku dlužnou žalobkyni a HB. Vzhledem k tomu, že žalobkyně obdržela 34,6 % a HB obdržela 65,4 % převedených finančních prostředků, bylo jim uloženo uhradit 34,6 % a 65,4 % celkové částky, která má být navracena, a sice 7 183 528 PLN a 13 758 115 PLN.

- 37 Z vysvětlení poskytnutého v bodě 131 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že pokud by uvedené rozhodnutí bylo zrušeno v rozsahu, v němž se týká dlužné částky HB, mohla by Komise od žalobkyně požadovat navrácení částky skutečně převedených finančních prostředků ze strany TB, které skutečně použila, a sice 7,833 milionů PLN.
- 38 Ačkoliv má tedy žalobkyně právní zájem na zrušení čl. 3 odst. 1 a odst. 3 napadeného rozhodnutí v rozsahu, ve kterém Komise nařizuje, aby navrátila částku 7 183 528 PLN, nelze mít za to, že má rovněž zájem na zrušení čl. 3 odst. 1 a odst. 3 napadeného rozhodnutí v plném rozsahu.
- 39 Z toho vyplývá, že je třeba částečně vyhovět námitce nepřípustnosti vznesené Komisí vůči prvnímu bodu návrhových žádání a odmítnout uvedený důvod návrhových žádání jako nepřípustný v rozsahu, v němž se žalobkyně domáhá zrušení čl. 3 odst. 1 a odst. 3 napadeného rozhodnutí v plném rozsahu.

K věci samé

- 40 Na podporu své žaloby žalobkyně vznáší šest žalobních důvodů. První vychází z porušení čl. 87 odst. 1 ES a čl. 88 odst. 2 ES, druhý z porušení článku 253 ES a článku 41 Listiny základních práv Evropské unie vyhlášené dne 7. prosince 2000 v Nice (Úř. věst. C 364, s. 1), třetí z porušení článku 5 ES, čtvrtý z porušení zásady právní jistoty, pátý z porušení práv vlastníka a šestý ze zneužití pravomoci.

Argumenty účastníků řízení

- 41 V rámci první části prvního žalobního důvodu žalobkyně podporovaná Polskou republikou tvrdí, že Komise porušila čl. 87 odst. 1 ES tím, že nesprávně kvalifikovala existenci veřejných dluhů jako podporu neslučitelnou se společným trhem. Podle žalobkyně nebyla v projednávaném případě splněna žádná ze čtyř podmínek, aby opatření mohlo být kvalifikováno jako státní podpora – zásah státu nebo zásah ze státních prostředků, výhoda, způsobilost ovlivnit obchod mezi členskými státy a narušení hospodářské soutěže.
- 42 Na prvním místě ohledně podmínky týkající se zásahu státu žalobkyně zaprvé tvrdí, že polské orgány TB dluhy nikdy neprominuly, ale naopak přijaly všechna opatření nezbytná k exekuci svých pohledávek.
- 43 Zadruhé žalobkyně zpochybňuje analýzu vypracovanou Komisí v napadeném rozhodnutí za účelem určení toho, zda polské orgány veřejné správy jednaly jako hypotetický soukromý věřitel. V tomto ohledu žalobkyně nejprve výslovně nesouhlasí s tvrzením Komise v bodě 91 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož by soukromý věřitel zvolil uplatnění zajištění, které měl, v rámci úpadkového řízení, spíše než aby umožnil TB provést restrukturalizaci, jelikož:
- zavedený postup splácení umožnil postupné získání úhrady dlužných částek;
 - úpadkové řízení jsou dlouhými řízeními a zpeněžení majetku dlužníka musí předcházet soubor opatření přijatých správcem a konkursním soudcem, z nichž většína podléhá odvolání, což případně dále odsouvá datum výplaty dlužných částek;

- úpadkové řízení samo o sobě vede ke vzniku poplatků, které snižují celkovou částku určenou k uspokojení věřitelů;
- ne každé zajištění, které měly veřejnoprávní instituce, se týkalo pohledávek uspokojovaných v první skupině.

⁴⁴ Žalobkyně v replice doplňuje, že posouzení Komise, podle něhož kdyby byl návrh na zahájení úpadkového řízení podán v roce 2004, byly by pohledávky již vymoženy, spočívá na posouzení *a posteriori*, které bere v úvahu skutečnosti, k nimž došlo později a které orgány při rozhodování o způsobu exekuce neznaly. V projednávaném případě žalobkyně vysvětluje, že polské orgány přihlédly na jedné straně k riziku, že úpadkové řízení povede k úhradě pouze části dluhů, a na druhé straně ke skutečnosti, že prohlášení úpadku vede k zániku probíhajících exekučních řízení.

⁴⁵ Dále žalobkyně uvádí, že by jednání hypotetického soukromého věřitele muselo v projednávaném případě být určeno na základě žalob podaných soukromými věřiteli TB, zejména žalob jejího nejvýznamnějšího věřitele, a sice EF. V tomto ohledu žalobkyně tvrdí, že navzdory skutečnosti, že EF měla velmi solidní zajištění ve formě zástavních práv na nemovitostech a zástav registrovaných na movitém majetku, nenavrhl, aby TB byla prohlášena za platebně neschopnou, ale usoudila, že jí vymáhání pohledávek v rámci exekučního řízení skýtalo větší šanci na dosažení úhrady jejích pohledávek.

⁴⁶ Konečně žalobkyně tvrdí, že tvrzení Komise v bodě 96 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož od konce roku 2004 bylo zjevné, že se TB nestane ziskovou, je nesprávné. Žalobkyně totiž připomíná, že v bodech 57 a 14 napadeného rozhodnutí Komise tvrdila, že TB pobírala nájemné za pronájem části svých aktiv. Kromě toho

Komise nezpochybňuje skutečnost, že se cenné papíry HB, tj. přijímající společnosti, nacházely v aktivech TB, takže TB mohla získat příjmy z dividend. Dále na rozdíl od toho, co tvrdí Komise v bodě 94 odůvodnění, TB zachovala až do konce roku 2006 výrobní činnost.

- 47 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že všechny dluhy TB vůči veřejnoprávním institucím, jakož i úroky a náklady exekučního řízení byly uhrazeny v rámci úpadkového řízení ohledně TB.
- 48 Na druhém místě Komise podle žalobkyně nijak neuvedla, jak získala TB výhodu z dotčené podpory. Naopak, kroky učiněné polskými orgány podle ní vedly k postupnému zhoršení finančních potíží TB.
- 49 Na třetím místě žalobkyně tvrdí, že Komise neprokázala, že dotčená podpora ovlivnila obchod mezi členskými státy nebo narušila či hrozila narušením hospodářské soutěže.
- 50 Pokud jde o opatření k navrácení podpory přijatá polskými orgány, úvodem Polská republika doplňuje, že období od okamžiku, od něhož se exekuce stala z hlediska zákona možnou, do okamžiku, k němuž Komise považuje tuto exekuci za zastavenou, a sice k 31. prosinci 2004, je velmi krátké a v každém případě nedostatečné pro vymáhání pohledávek nebo aby se dospělo k závěru, že vymáhání uvedených pohledávek je nemožné běžnými exekučními prostředky a je nezbytné podat návrh na zahájení úpadkového řízení.

- 51 Dále Polská republika uvádí, že napadené rozhodnutí postrádá veškerou logiku, jelikož Komise v něm tvrdí, že státní podpora byla přiznána dne 31. prosince 2004, ale odůvodňuje toto datum odkazem na opatření přijatá polskými orgány v letech 2005 a 2006. K tomu, aby bylo možné dospět k závěru o přiznání podpory TB k 31. prosinci 2004, přitom měla Komise podle ní vycházet pouze ze situace v průběhu této doby a informací dostupných k tomuto datu.
- 52 Pokud jde o kritérium hypotetického soukromého věřitele, Polská republika konečně zejména tvrdí, že Komise neprovedla hloubkové ekonomické analýzy, které by jí umožnily dospět k závěru, že by polské orgány zajistily navrácení větší části svých pohledávek rychleji, kdyby na konci roku 2004 podaly návrh na zahájení úpadkového řízení. Kromě toho Polská republika tvrdí, že Komise patrně pominula skutečnost, že úpadkové řízení nevede k okamžitému uspokojení nároků věřitelů a vede ke vzniku nákladů, což snižuje disponibilní částku, která může být rozdělena mezi věřitele.
- 53 Na prvním místě, pokud jde o otázku vymáhání veřejných pohledávek, Komise zaprvé namítá, že nedošlo ani k racionálnímu vymáhání veřejných pohledávek, ani k optimalizaci tohoto vymáhání a že žalobkyně opomíjí skutečnost, že opatření přijatá polskými orgány byla neúčinná. Opatření přijatá těmito orgány totiž vedla k vymožení pouze zanedbatelné části pohledávek a nepřispěla ke snížení celkového dluhu TB. Naopak tyto orgány podle ní v praxi poskytly TB konstantní financování, jakož i provozní podporu, takže tato mohla pokračovat ve své neefektivní činnosti, zatímco uvedené orgány mohly podat návrh na zahájení úpadkového řízení, což by jim umožnilo účinně uplatnit zajištění aktiv TB, zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že se toto zajištění týkalo pohledávek v první skupině.

- 54 Dále Komise tvrdí, že je její názor podložen judikaturou, na jejímž základě jde o státní podporu, když pohledávka nebyla ve skutečnosti vymožená. Tolerance veřejných orgánů k neuhrazení dluhů totiž snižuje běžné náklady podniku, a aniž představuje dotaci v přísném slova smyslu, má totožný charakter a totožné účinky.
- 55 Zadruhé Komise tvrdí, že pokud selektivní výhoda vyplývá z neúčinných vnitrostátních právních předpisů, nese za to vinu Polská republika. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo určeno Polské republice, měla tato povinnost mu vyhovět za použití všech opatření, které má k dispozici, včetně opatření zákonodárných.
- 56 Zatřetí Komise tvrdí, že si argumenty žalobkyně protiřečí, jelikož na jedné straně tvrdí, že polské orgány přijaly všechna zákonná opatření k zajištění navrácení dlužných částek, a na druhé straně, že tytéž orgány dobrovolně nepřistoupily k okamžitému vymáhání dluhů k získání celé dlužné částky navýšené o úroky z prodlení.
- 57 Začtvrté, pokud jde o tvrzení Polské republiky, podle něhož Komise měla vycházet ze situace aktuální ke 31. prosinci 2004 a z informací dostupných k tomuto datu, Komise připomíná, že státní podpora není jednorázovým opatřením spočívajícím v poskytnutí určité finanční částky. Tato podpora vyplývá z neexistence účinného vymáhání pohledávek. Je tedy logické, že začíná v přesném okamžiku a trvá tak dlouho, dokud nedojde ke skutečnému vymožení pohledávek. Doba trvání takové podpory je tedy podle ní samozřejmě doložena přetrváváním nečinnosti po jejím započetí, a nikoliv pouze předchozími akty, jak by si přála Polská republika.

- 58 Na druhém místě ohledně platby úroků Komise tvrdí, že v případě veřejných pohledávek se výpočet úroků z prodlení provádí nezávisle na vůli věřitelů a je povinný. Vzdání se výpočtu a výběru úroků představuje podle ní dodatečnou podporu.
- 59 Na třetím místě, pokud jde o to, zda polské orgány jednaly jako hypotetický soukromý věřitel, Komise zaprvé namítá, že skutečnost, že TB byla původně poskytnuta podpora na restrukturalizaci, znemožňuje přezkum opatření přijatých polskými orgány z hlediska hypotetického soukromého věřitele, jelikož takový věřitel by netoleroval, aby TB bylo odsouhlaseno prominutí jejího původního dluhu.
- 60 Zadruhé Komise tvrdí, že by soukromý věřitel v obdobné situaci nejednal stejným způsobem jako polské orgány. Podle Komise je totiž soukromý věřitel nakloněn poskytnout odklad lhůty pro splacení dluhu podniku v potížích nebo odsouhlasit restrukturalizaci tohoto podniku, pouze pokud mu to přinese hospodářskou výhodu. Komise přitom tvrdí, že v projednávaném případě v napadeném rozhodnutí prokázala, že od ledna 2004 byla TB v platební neschopnosti a že nebylo pravděpodobné, že se stane ziskovou, což znamená, že soukromý věřitel by se v této situaci rozhodl vymáhat pohledávky od roku 2004.
- 61 Komise upřesňuje, že by se soukromý věřitel nespokojil s jakýmkoliv opatřeními k vymáhání, ale zajímal by se pouze o opatření, která by mohla být účinná. Soukromý věřitel by tedy zkoumal, zda by uplatnění jeho zajištění v rámci úpadkového řízení vedlo k vyšší úhradě než v rámci exekučního řízení. Komise nejprve uvádí, že v projednávaném případě vymáhání nevedlo k úhradě dluhů TB, takže jejich objem

vždy rostl více než vymožené částky, dále že možnosti TB stát se znovu ziskovou byly značně sníženy, a konečně že ZUS měl zajištění rovnající se výši dluhů TB. Z toho podle Komise vyplývá, že by soukromý věřitel neměl důvod nadále čekat na exekuci pohledávek.

⁶² Zatřetí, pokud jde o argument žalobkyně týkající se chování EF, Komise tvrdí, že musí být odmítnut jednak proto, že nebyl předložen při vyšetřovacím řízení, a jednak proto, že EF není důvěryhodným referenčním soukromým věřitelem.

⁶³ Začtvrté, pokud jde o argument Polské republiky týkající se neexistence hloubkových ekonomických analýz, Komise na základě bodu 91 odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozsudku Tribunálu ze dne 21. října 2004, *Lenzing v. Komise* (T-36/99, Sb. rozh. s. II-3597) namítá, že prokázání přednosti úpadkového řízení před ostatními formami vymáhání nebylo nezbytné, neboť polské orgány nevyužily všechna opatření k vymáhání, i když k tomu byly povinny.

⁶⁴ Na čtvrtém místě ohledně argumentu žalobkyně, podle něhož nesplacené veřejné dluhy byly uhrazeny v rámci úpadkového řízení, Komise namítá, že vymožení veřejných pohledávek od TB neumožní vyloučení veškerého narušení hospodářské soutěže v souladu s čl. 88 odst. 2 ES. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že zajištění navrácení podpor směřuje k znovunastolení tržní situace před poskytnutím těchto podpor. Tohoto cíle by bylo dosaženo, kdyby byly protiprávní podpory příjemcem vráceny a tento příjemce ztratil výhodu, kterou měl na trhu, ve vztahu ke svým konkurentům. Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě byla konkurenční výhoda převedena z TB na BA a HB, mohly by být konkurenční podmínky znovu nastoleny pouze vrácením podpory ze strany BA a HB.

Závěry Tribunálu

- ⁶⁵ Článek 87 odst. 1 ES zní: „Podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné se společným trhem, nestanoví-li tato smlouva jinak.“
- ⁶⁶ Kvalifikace jako podpora ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES vyžaduje, aby byly splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Zaprvé se musí jednat o zásah státu nebo o zásah ze státních prostředků. Zadruhé tento zásah musí být způsobilý ovlivnit obchod mezi členskými státy. Zatřetí musí poskytovat svému příjemci výhodu tím, že zvýhodňuje určité podniky nebo určitá odvětví výroby. Začtvrté musí narušovat či hrozit narušením hospodářské soutěže (viz rozsudek Tribunálu ze dne 22. února 2006, *Le Levant* 001 a další v. *Komise*, T-34/02, Sb. rozh. s. II-267, bod 110 a citovaná judikatura).
- ⁶⁷ Pokud jde konkrétně o podmínku týkající se zásahu státu nebo zásahu ze státních prostředků, z ustálené judikatury vyplývá, že za podpory ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES jsou považovány pouze výhody poskytnuté přímo nebo nepřímo ze státních prostředků (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra*, C-379/98, *Recueil*, s. I-2099, bod 58).
- ⁶⁸ Pokud jde o podmínku týkající se výhody, je úvodem třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je pojem „podpora“ obecnější než pojem „dotace“, protože zahrnuje nejen taková pozitivní plnění, jako jsou samotné dotace, ale také zásahy státu různými způsoby snižující náklady, které obvykle zatěžují rozpočet podniku a která

mají tutéž povahu a tytéž účinky jako dotace, aniž jimi v přísném slova smyslu jsou (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. května 2003, *Itálie a SIM 2 Multimedia v. Komise*, C-328/99 a C-399/00, Recueil, s. I-4035, bod 35 a citovaná judikatura).

- ⁶⁹ Dále podle ustálené judikatury čl. 87 odst. 1 neužívá pro rozlišování důvody nebo cíle státních zásahů, ale definuje je podle jejich účinků (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. října 2000, *Španělsko v. Komise*, C-480/98, Recueil, s. I-8717, bod 16 a citovaná judikatura).
- ⁷⁰ Konečně již bylo judikováno, že pro posouzení, zda státní opatření představuje státní podporu ve smyslu článku 87 ES, je třeba určit, zda přijímající podnik získá hospodářskou výhodu, kterou by za běžných tržních podmínek nezískal (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 1999, *DM Transport*, C-256/97, Recueil, s. I-3913, bod 22). Jde-li o nevymozžené veřejné pohledávky, musí být za tímto účelem dotčené veřejnoprávní instituce srovnány se soukromým věřitelem usilujícím o získání plateb, které mu dluží věřitel v tíživé finanční situaci (rozsudek Tribunálu ze dne 11. července 2002, *HAMSA v. Komise*, T-152/99, Recueil, s. II-3049, bod 167).
- ⁷¹ Právě s ohledem na tyto zásady je třeba ověřit, zda Komise v projednávané věci správně použila pojem „podpora“ ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES.
- ⁷² Zaprvé žalobkyně v podstatě tvrdí, že dotčená opatření nepředstavují státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, jelikož polské orgány nikdy nesouhlasily s prominutím dluhu TB a přijaly všechna opatření nezbytná k vymáhání svých pohledávek, takže není splněna podmínka zásahu státu.

73 Je třeba konstatovat, že ačkoliv se žalobkyně dovolává neexistence zásahu státu, její argumenty se v podstatě soustřeďují na otázku existence výhody poskytnuté polskými veřejnoprávními institucemi uvedenými v bodě 2 výše. Její argumenty tedy nijak nesměřují k tomu, aby prokázala, že výhoda údajně poskytnutá TB neplynula přímo ani nepřímo ze státních prostředků ve smyslu judikatury citované v bodě 67 výše. Usilují výlučně o prokázání toho, že opatření zkoumaná Komisí v napadeném rozhodnutí nemohou být považována za výhodu. Je tedy třeba určit, zda je v projednávaném případě splněna podmínka týkající se existence výhody.

74 V tomto ohledu je třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Komise nezpochybňuje, že polské orgány ani neprominuly, ani nerozložily veřejné dluhy TB na splátky. Z napadeného rozhodnutí, zejména z jeho bodů 38 až 40, tak vyplývá, že si Komise byla plně vědoma, že polské orgány přijaly opatření stanovená zákonem určená k vymáhání jejich pohledávek jako obstarání účtů, zřízení zástavních práv k nemovitostem a registrovaných zástav, jakož i převody vlastnictví některých aktiv. Na jednání dne 7. září 2010 Komise upřesnila, že pro účely přijetí napadeného rozhodnutí učinila závěr, že způsob vymáhání, který zvolily polské veřejnoprávní instituce uvedené v bodě 2 výše, byl neúčinný vzhledem k vývoji výše zadlužení TB a že neexistenci účinného vymáhání veřejných pohledávek je třeba postavit na roveň prominutí dluhů nebo jejich rozložení na splátky.

75 Z napadeného rozhodnutí, zejména z jeho bodů 91, 96 a 97 odůvodnění, vyplývá, že Komise usoudila, že výhoda poskytnutá TB nespočívala v tom, že neúčinnost vymáhání ze strany veřejnoprávních institucí uvedených v bodě 2 výše mohla být postavena na roveň prominutí dluhů nebo jejich rozložení na splátky, ale že uvedené instituce nepřistoupily k vymáhání 20 761 643 PLN, jelikož nenavrhly zahájení úpadkového řízení vůči TB na konci roku 2004, ač v této době bylo nepravděpodobné, že by se TB mohla znovu stát jakkoli ziskovou. Dle názoru Komise, jak jej vyjádřila v bodě 97

odůvodnění napadeného rozhodnutí, představovalo toto provozní podporu TB, která tak mohla pokračovat ve své neefektivní činnosti.

76 Je tudíž třeba konstatovat, že se napadené rozhodnutí nezakládá ani na prominutí nebo rozložení dluhu TB na splátky, ani na neúčinnosti opatření k vymáhání dluhů přijatých polskými orgány, které Komise postavila na roveň prominutí nebo rozložení dluhu, ale na skutečnosti, že polské orgány měly k dispozici jinou metodu vymáhání pohledávek – návrh na zahájení úpadkového řízení – která podle Komise měla umožnit účinné vydobytí pohledávek.

77 Za těchto podmínek se Komise, s přihlédnutím k judikatuře citované v bodech 68 a 69 výše, podle níž forma, důvod ani cíl státních opatření nemohou být na překážku jejich kvalifikaci jako státní podpory, nedopustila nesprávného posouzení tím, že usoudila, že skutečnost, že se polské orgány na konci roku 2004 nevydaly cestou návrhu na zahájení úpadkového řízení vůči TB a spokojily se s využitím zákonných postupů vymáhání veřejných pohledávek, ač tak učinily s náležitou péčí, představovalo výhodu poskytnutou TB. Je totiž třeba připomenout, že každé úpadkové řízení, které vyústí v reorganizaci společnosti v úpadku nebo v konkurs na její majetek, má za cíl vyrovnání pohledávek uvedené společnosti. V tomto kontextu je omezena volnost, kterou má společnost v úpadku při řízení jak svých aktiv, tak své činnosti. Polské orgány uvedené v bodě 2 výše tedy tím, že nenavrhly zahájení úpadkového řízení vůči TB, daly této společnosti čas, v jehož průběhu mohla volně nakládat se svými aktivy a pokračovat ve své činnosti, čímž jí poskytly výhodu.

78 Kromě toho je třeba uvést, že v projednávaném případě není zpochybňováno, že mezi koncem roku 2004 a vyhlášením úpadku v roce 2006 byla TB neschopna splácet své

dluhy v plném rozsahu. Žalobkyně tak ve svých písemnostech uvádí, že veřejné dluhy TB, jakož i úroky a exekuční poplatky byly uhrazeny až v rámci úpadkového řízení. Rovněž není zpochybňováno, že v letech 2005 a 2006 TB pokračovala ve svých činnostech. V průběhu tohoto období TB zejména pronajala žalobkyni některá ze svých výrobních aktiv a přistoupila k navýšení kapitálu ve prospěch žalobkyně a HB. Je tudíž třeba konstatovat, že bez ohledu na skutečnost, že polské veřejnoprávní instituce uvedené v bodě 2 výše využily všech zákonně dostupných prostředků stanovených k vydobytí dluhů od TB, uvedené dluhy byly uhrazeny jen z malé části, a že TB mohla pokračovat ve své činnosti a provést reorganizaci skupiny prostřednictvím pronájmu výrobních aktiv BA a navýšením svého kapitálu, jakož i navýšením kapitálu HB ve formě vkladu dlouhodobých aktiv. Tato reorganizace by přitom nebyla možná, kdyby byl vyhlášen úpadek TB již od konce roku 2004 (viz v tomto smyslu rozsudek Španělsko v. Komise, bod 69 výše, bod 20).

⁷⁹ Je tedy třeba společně s Komisí usoudit, že TB byla zvýhodněna od konce roku 2004 provozní podporou ze strany polských orgánů, které jí umožnily pokračovat v hospodářské činnosti tím, že nenavrhly zahájení úpadkového řízení, aniž musela uhradit své dluhy, které v tom okamžiku činily 20 761 643 PLN.

⁸⁰ Zadruhé, jelikož polské orgány poskytly TB výhodu již tím, že využily zákonné postupy vymáhání veřejných pohledávek, avšak nepodaly návrh na zahájení úpadkového řízení, je třeba v souladu s ustálenou judikaturou citovanou v bodě 70 výše určit, zda Komise porušila čl. 87 odst. 1 ES tím, že měla za to, že uvedená výhoda nebyla poskytnuta za běžných tržních podmínek. Je tedy třeba ověřit, zda Komise správně uplatnila kritérium hypotetického soukromého věřitele, což žalobkyně zpochybňuje.

- 81 Žalobkyně je zejména názoru, že by si soukromý věřitel nezvolil uplatnění svého zajištění v rámci úpadkového řízení, a to vzhledem k délce úpadkových řízení, k nákladům vynaloženým na tato řízení, ke skutečnosti, že se zajištění, které měly k dispozici veřejnoprávní instituce, nevztahovalo k pohledávkám z první skupiny, a ke skutečnosti, že exekuční řízení, které vyvolaly polské orgány umožnilo postupné splácení dlužných částek. Polská republika zejména tvrdí, že Komise neprovedla hloubkovou ekonomickou analýzu, která by jí umožnila dospět k závěru, že by polské orgány získaly větší část svých pohledávek rychleji, kdyby ke konci roku 2004 navrhly zahájení úpadkového řízení vůči TB.
- 82 V tomto ohledu je třeba připomenout, že posouzení otázky ze strany Komise, zda opatření splňuje kritérium soukromého operátora v tržním hospodářství, vyžaduje komplexní ekonomické posouzení. Při přijímání aktu, který obnáší takové posouzení, má Komise rozsáhlou posuzovací pravomoc a soudní přezkum se omezuje na ověření dodržení procesních pravidel a pravidel týkajících se odůvodnění, neexistence nesprávného právního posouzení, věcné správnosti skutkových zjištění a neexistence zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, jakož i neexistence zneužití pravomoci. Tribunálu zejména nepřísluší nahrazovat svým ekonomickým posouzením posouzení orgánu, který rozhodnutí vydal (viz v tomto smyslu usnesení Soudního dvora ze dne 25. dubna 2002, DSG v. Komise, C-323/00 P, Recueil, s. I-3919, bod 43; rozsudky Tribunálu ze dne 11. července 2002, HAMSA v. Komise, bod 70 výše, bod 127, a ze dne 17. prosince 2008, Ryanair v. Komise, T-196/04, Sb. rozh. s. II-3643, bod 41).
- 83 Avšak i když soud Společenství přiznává Komisi určité volné uvážení v hospodářské nebo technické oblasti, neznamená to, že soud Společenství nesmí přezkoumávat výklad údajů této povahy provedený Komisí. Soud Společenství totiž musí zejména ověřit nejen věcnou správnost uplatněných důkazů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale rovněž musí přezkoumat, zda tyto důkazy představují veškeré relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda o ně lze opřít závěry,

které z nich byly vyvozeny (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. září 2010, Komise v. Scott, C-290/07 P, Sb. rozh. s. I-7763, bod 65).

⁸⁴ Je třeba ještě podle judikatury připomenout, že navrhne-li podnik, jehož finanční situace se značně zhoršuje, dohodu nebo soubor dohod o restrukturalizaci svého dluhu vůči věřitelům za účelem stabilizace své situace a zamezení konkursu, každý věřitel si musí vybrat mezi částkou, která je mu nabídnuta v rámci navrhované dohody, a částkou, kterou se domnívá, že by mohl získat z případného konkursu na majetek podniku. Jeho volba je ovlivněna řadou faktorů, jako je jeho postavení přednostního či běžného zástavního věřitele oprávněného ze zástavy na nemovitosti, povaha a rozsah jeho případného zajištění, jeho zhodnocení šancí na reorganizaci podniku a výtěžek, který by mu náležel v případě konkursu (rozsudek HAMSA v. Komise, bod 70 výše, bod 168). Z toho vyplývá, že je na Komisi, aby určila u každé dotčené veřejnoprávní instituce a s přihlédnutím k výše uvedeným faktorům, zda prominutí dluhů, které bylo poskytnuto, zjevně přesahovalo to, které by poskytl hypotetický soukromý věřitel nacházející se ve vztahu k podniku ve srovnatelné situaci se situací dotčené veřejnoprávní instituce usilující o navrácení částek, které jsou jí dlužny (rozsudky DM Transport, bod 70 výše, bod 25, a HAMSA v. Komise, bod 70 výše, bod 170).

⁸⁵ Obdobně platí, že v případě, o jaký se jedná v projednávané věci, kdy nebyla uzavřena žádná dohoda o restrukturalizaci dluhu, je hypotetický soukromý věřitel konfrontován na jedné straně s volbou předvídatelného výsledku zákonného postupu vymáhání dluhů a na druhé straně částky, kterou by podle svého odhadu mohl získat po ukončení úpadkového řízení vedeného vůči společnosti. Jeho volba je ovlivněna řadou takových faktorů, jako jsou faktory uvedené v bodě 84 výše. Z toho vyplývá, že v projednávaném případě byla Komise povinna určit, zda s přihlédnutím k těmto faktorům by soukromý věřitel stejně jako veřejnoprávní instituce uvedené v bodě 2 výše upřednostnil zákonný postup vymáhání dluhů před úpadkovým řízením.

- ⁸⁶ Tomuto konstatování nelze oponovat způsobem, kterým Komise vykládá rozsudek *Lenzing v. Komise*, bod 63 výše, podle něhož prokázání přednosti úpadkového řízení nad ostatními postupy vymáhání není nezbytné, jelikož polské orgány nevyužily všechna opatření k vymáhání – včetně úpadkového řízení – i když k tomu byly povinny.
- ⁸⁷ Zprvė neexistuje povinnost vnitrostátních orgánů usilujících o vymáhání veřejných pohledávek, využít k vymáhání všech metod, které mají k dispozici. Jak vyplývá z bodu 70 výše, jedinou povinností, kterou uvedené orgány musí dodržet, aby jejich zásah nemohl být kvalifikován jako státní podpora, je jednat tak, jak by jednal soukromý věřitel, za běžných tržních podmínek. Existuje-li přitom k vymáhání několik metod, je nezbytné srovnat příslušné výhody různých metod za účelem určení té, kterou by si zvolil soukromý věřitel.
- ⁸⁸ Zadruhé, i když se v rozsudku *Lenzing v. Komise*, bod 63 výše, Tribunál výslovně nevyjádřil k tomu, zda je nezbytné, aby Komise provedla srovnání příslušných výhod různých postupů vymáhání z hlediska hypotetického soukromého věřitele, tento rozsudek nijak nepodporuje argument Komise. Naopak Tribunál v něm v bodě 152 připomíná, že Komisi přísluší v každém jednotlivém případě a v závislosti na okolnostech případu ověřit, zda jsou rozhodnutí dotčených veřejnoprávních institucí přijmout nové uspořádání dluhů podniku nacházejícího se v obtížné situaci a podmínky tohoto nového uspořádání v souladu s kritériem soukromého věřitele. Kromě toho v bodech 159 a 160 tohoto rozsudku Tribunál konstatoval, že Komise nemohla dospět k závěru o tom, že uvedené veřejnoprávní instituce jednaly způsobem, aby se zvýšily šance na vymození dluhu, aniž provedla podloženou analýzu životaschopnosti přijímajícího podniku. Tribunál tedy uznává, že výhody postupu vymáhání, kterého využily dotčené veřejnoprávní instituce, musely být posouzeny zejména ve vztahu k životaschopnosti

podniku, což znamená, že s přihlédnutím k údajům týkajících se uvedené životaschopnosti měl být pravděpodobně upřednostněn jiný postup vymáhání.

- ⁸⁹ V souladu s judikaturou uvedenou v bodě 83 výše je tedy třeba přezkoumat, zda skutečnosti, které měla Komise k dispozici v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, jí umožňovaly dospět k závěru, že by si hypotetický soukromý věřitel zvolil návrh na zahájení úpadkového řízení a nevyužil by zákonné postupy vymáhání dluhu.
- ⁹⁰ Pokud jde zaprvé o povahu a rozsah zajištění, které měly k dispozici veřejnoprávní instituce uvedené v bodě 2 výše, je v tomto ohledu třeba uvést, že z bodů 40 a 91 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise analýzu uvedeného zajištění provedla. Po ukončení této analýzy dospěla v bodě 91 napadeného rozhodnutí k závěru, že ZUS, Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych a finanční úřad měly „dobré zajištění“, které měly možnost přeměnit na peněžní hotovost v rámci úpadkového řízení, a že vzhledem ke zhoršení situace TB a snížení hodnoty jejích aktiv se využití tohoto zajištění zdálo z ekonomického hlediska smysluplnější než restrukturalizace. Ačkoliv žalobkyně tento závěr napadá, je třeba uvést, že z bodu 91 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že analýza provedená Komisí se zakládá na hmotných důkazech poskytnutých Polskou republikou v průběhu správního řízení.
- ⁹¹ Zadruhé, pokud jde o šance na reorganizaci TB, Komise provedla přezkum uvedených šancí ke konci roku 2004, zejména v bodech 89, 90 a 96 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Po tomto přezkumu Komise dospěla k závěru, že veškeré signály týkající se vyhlídek společnosti TB na obnovení rentability byly na konci roku 2004 negativní. Ačkoliv stejně jako u analýzy povahy a rozsahu zajištění žalobkyně tento závěr zpochybňuje, je nicméně třeba zdůraznit, že uvedený závěr vychází z hmotných důkazů uvedených v bodech 49 až 51 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a sice

z monitorovacích zpráv připravených nezávislým poradcem Komise za rok 2003 a za rok 2004, jakož i z monitorovacích zpráv připravených Polskou republikou rovněž za roky 2003 a 2004.

- ⁹² Zatřetí, pokud jde o výtěžek, v jehož získání by hypotetický soukromý věřitel mohl doufat v rámci úpadkového řízení, je třeba uvést, že Komise tvrdila v bodě 88 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „důkladné posouzení výhod vyplývajících z odložení splacení dluhu prokázalo, že by potenciální splacení nepřekročilo zajištěné vrácení prostředků plynoucí z možné likvidace podniku“. Tribunál nicméně konstatuje, že napadené rozhodnutí neuvádí hmotné důkazy, na nichž se toto tvrzení zakládá.
- ⁹³ Komise v napadeném rozhodnutí zejména neuvádí, zda měla na podporu tohoto tvrzení k dispozici analýzy srovnávající výtěžek, který by hypotetický soukromý věřitel získal po ukončení úpadkového řízení – zejména s přihlédnutím k nákladům, které takové řízení vyvolává – ve vztahu k výtěžku ze zákonného postupu vymáhání veřejných pohledávek.
- ⁹⁴ Když byla Komise dotázána na tento bod prostřednictvím písemné otázky, na niž měla odpovědět na jednání dne 7. září 2010, nebyla schopna uvést, zda takové analýzy a studie byly pro účely přijetí napadeného rozhodnutí připraveny a použity. Spokojila se s vysvětlením, že se uvedené analýzy nacházejí v bodech 84, 87 a 88 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tyto body odůvodnění přitom neobsahují žádnou srovnávací analýzu předvídatelného výsledku zákonného postupu vymáhání veřejných pohledávek a úpadkového řízení. Kromě toho Komise nebyla schopna předložit dokumenty obsahující takovou analýzu, o niž ji Tribunál požádal. Je tudíž třeba konstatovat, že tvrzení nacházející se v bodě 88 napadeného rozhodnutí není podloženo žádným důkazem.

- ⁹⁵ Začtvrté, pokud jde o další faktory, které mohou ovlivnit volbu hypotetického soukromého věřitele, Tribunál konstatuje, že Komise v napadeném rozhodnutí neuvádí, zda měla k dispozici studie nebo analýzy srovnávající délku trvání úpadkových řízení ve vztahu k zákonnému postupu vymáhání veřejných pohledávek. Naopak, když byla Komise na tento bod dotázána prostřednictvím organizačního procesního opatření, na něž měla odpovědět na jednání dne 7. září 2010, uvedla, že nesrovnávala délku obou řízení z důvodu, že situace TB v roce 2005 byla taková, že úpadek byl nevyhnutelný.
- ⁹⁶ S přihlédnutím k předcházejícím zjištěním má Tribunál za to, že Komise neměla k dispozici hmotné důkazy, které by jí umožnily tvrdit, že by soukromý věřitel na konci roku 2004 zvolil úpadkové řízení. S přihlédnutím k judikatuře citované v bodě 83 výše a aniž je třeba ověřovat platnost závěrů, ke kterým Komise dospěla na jedné straně po analýze zajištění, které měly k dispozici polské orgány, a na druhé straně po zhodnocení vyhlídek TB, je tedy třeba dospět k závěru, že uplatnění kritéria hypotetického soukromého věřitele Komisí porušuje čl. 87 odst. 1 ES, a že tudíž Komise platně neprokázala existenci státní podpory poskytnuté TB.
- ⁹⁷ Z toho vyplývá, že je třeba vyhovět prvnímu žalobnímu důvodu a zrušit článek 1 napadeného rozhodnutí v části, v níž Komise konstatuje existenci státní podpory, kterou Polská republika protiprávně poskytla TB.
- ⁹⁸ Vzhledem k tomu, že je třeba článek 1 napadeného rozhodnutí z důvodu vysvětleného v předchozím bodě zrušit, přezkoumá Tribunál již jen pro úplnost odůvodnění napadeného rozhodnutí v části, v níž Komise konstatuje existenci státní podpory, kterou Polská republika protiprávně poskytla TB. V tomto ohledu je třeba upřesnit, že na jedné straně žalobkyně v rámci druhého žalobního důvodu tvrdí, že Komise porušila povinnost uvést odůvodnění stran podmínek týkajících se mezistátního obchodu a narušení nebo hrozby narušení hospodářské soutěže, a na druhé straně, že

nedostatek odůvodnění představuje důvody veřejného pořádku, které soud může, a dokonce musí uplatnit i bez návrhu (rozsudek Soudního dvora ze dne 20. února 1997, Komise v. Daffix, C-166/95 P, Recueil, s. I-983, body 23 a 24).

- ⁹⁹ Podle ustálené judikatury z odůvodnění individuálního rozhodnutí nepříznivě zasahujícího do právního postavení žalobce musejí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63; viz rozsudek *Le Levant 001 a další v. Komise*, bod 66 výše, bod 111 a citovaná judikatura).
- ¹⁰⁰ Není však požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudek Tribunálu ze dne 30. dubna 1998, *Vlaams Gewest v. Komise*, T-214/95, Recueil, s. II-717, bod 63).
- ¹⁰¹ Tato zásada použitá na kvalifikaci podpory vyžaduje, aby byly uvedeny důvody, proč má Komise za to, že dotčená podpora spadá do působnosti čl. 87 odst. 1 ES (rozsudek *Vlaams Gewest v. Komise*, bod 100 výše, bod 64). Jinými slovy, Komise je povinna uvést důvody, proč má za to, že jsou splněny čtyři podmínky uvedené v čl. 87 odst. 1 ES, jak jsou popsány v judikatuře citované v bodě 66 výše.

102 Přesněji, pokud jde o podmínky týkající se ovlivnění obchodu mezi státy a skutečnosti narušení nebo hrozby narušení hospodářské soutěže, stručné vylíčení skutečností a právních úvah zohledněných při posouzení těchto podmínek je dostačující. Tribunal tak potvrdil, že Komisi nepřísluší, aby prováděla ekonomickou analýzu skutečné situace dotčených odvětví, postavení konkurenčních podniků a obchodních toků výrobků a služeb mezi členskými státy, pokud vysvětlí, čím sporné podpory narušily hospodářskou soutěž a ovlivnily obchod mezi členskými státy (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. září 1980, Philip Morris Holland v. Komise, 730/79, Recueil, s. 2671, body 9 až 12, a rozsudek HAMS v. Komise, bod 70 výše, body 224 a 225). Nicméně i v případech, kdy z okolností, za nichž byla podpora poskytnuta, vyplývá, že může ovlivnit obchod mezi členskými státy a narušit nebo hrozit narušením hospodářské soutěže, je na Komisi, aby tyto okolnosti aspoň zmínila v odůvodnění svého rozhodnutí (viz rozsudek Vlaams Gewest v. Komise, bod 100 výše, bod 64 a citovaná judikatura).

103 Jak ve svých písemných podáních, tak na jednání Komise odkázala na bod 97 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž podle svého názoru odůvodnila své rozhodnutí stran splnění podmínek týkajících se ovlivnění obchodu mezi státy a narušení či hrozbu narušení hospodářské soutěže.

104 Bod 97 odůvodnění napadeného rozhodnutí je formulován následovně:

„Polsko proto nevybíralo částku ve výši 20,761 milionu PLN (ve čtvrté polské zprávě o restrukturalizaci byla uvedena částka 20,267 milionu PLN, tuto částku však Polsko později opravilo). To představuje provozní podporu pro podnik, aby mohl pokračovat v neefektivní činnosti, a tudíž výhodu poskytnutou ze státních prostředků, která

může narušit hospodářskou soutěž, pokud narušuje obchod mezi členskými státy, není proto slučitelná se společným trhem ve smyslu článku 87 [ES].“

- 105 Je třeba konstatovat, že pokud jde o ovlivnění obchodu mezi členskými státy a narušení nebo hrozbu narušení hospodářské soutěže, bod 97 odůvodnění napadeného rozhodnutí se omezuje na pouhé opakování čl. 87 odst. 1 ES a neobsahuje ani krátké vysvětlení skutečností a právních úvah zohledněných při posouzení těchto podmínek.
- 106 Kromě toho z analýzy zbývajících důvodů napadeného rozhodnutí vyplývá, že neobsahují sebemenší údaje způsobilé prokázat, že dotčená podpora je takové povahy, že by mohla ovlivnit obchod mezi členskými státy nebo narušit či hrozit narušením hospodářské soutěže, dokonce ani v rámci popisu okolností, za nichž byla tato podpora poskytnuta.
- 107 Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno ve smyslu článku 253 ES.
- 108 Vzhledem k tomu, že – jak bylo vysvětleno v bodě 96 výše – Komise neprokázala existenci státní podpory ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, a – jak bylo jen pro úplnost uvedeno v předcházejícím bodě – napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno, je třeba článek 1 napadeného rozhodnutí zrušit, aniž je třeba zkoumat ostatní žalobní důvody vznesené žalobkyní.
- 109 S přihlédnutím ke zrušení článku 1 napadeného rozhodnutí, který představuje základ povinnosti vrácení dluhu uložené žalobkyni je třeba rovněž zrušit čl. 3 odst. 1 a odst. 3, jakož i články 4 a 5 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se týkají žalobkyně.

K nákladům řízení

- ¹¹⁰ Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že nahradí náklady vynaložené žalobkyní, včetně nákladů řízení o předběžném opatření, v souladu s jejími návrhovými žádáními.
- ¹¹¹ Podle čl. 87 odst. 4 prvního pododstavce jednacího řádu Polská republika ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Článek 1 rozhodnutí Komise 2008/344/ES ze dne 23. října 2007 o státní podpoře C 23/06 (ex NN 35/06), kterou Polsko poskytlo výrobcí oceli skupině Technologie Buczek, se zrušuje.**
- 2) **Článek 3 odst. 1 a odst. 3, články 4 a 5 rozhodnutí 2008/344/ES se zrušují v rozsahu, v němž se týkají společnosti Buczek Automotive sp. z o.o.**

- 3) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené společností Buczek Automotive, včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.**
- 4) Polská republika ponese vlastní náklady řízení.**

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 17. května 2011.

Podpisy.